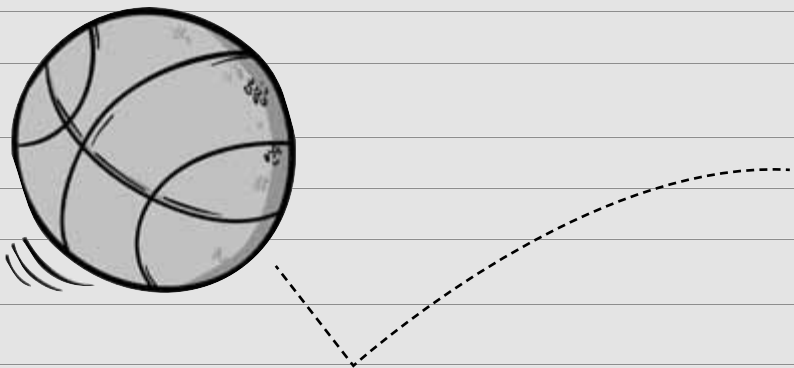

**nemá
BÝT
O PŘESTÁVCE
LEGRACE?**

Následujícího dne se mi ve škole líbilo víc. Ne snad že by mě bavilo sedět v lavici tiše. Nebo poslouchat učitelův výklad. Ani proto, že jsem se dovídal něco nového. Prostě jsem byl rád, že se zase vidím s kamarády.

Ve volné hodině jsem hrál košíkovou s Hektorem Křížem, svým nejlepším kámošem. Nasázel jsem mu pět košů za sebou. Na to jsem byl pyšný. Ani on ani já jsme nikdy nedali šest košů v řadě. Kdybych se trefil ještě jednou,

překonal bych náš nejlepší výkon. Možná bych tím dokonce stanovil školní rekord.

Opatrně jsem uchopil míč oběma dlaněmi, zvedl ruce nad hlavu, ohnul paže v loktech a pokrčil kolena. Zkrátka jsem zaujal dokonalý postoj. Přesně jak se má. Byl jsem připraven vystřelit. Doufal jsem, že v tu chvíli překonám své osobní maximum ve střelbě na koš.

Zrovna když jsem se chystal vystřelit, stalo se něco hrozného a děsivého. Nebylo to jen hrozně a děsivé. Bylo to hrozně děsivé. A zároveň děsivě hrozně.

Máš náladu si to přečíst? Předpokládám, že teď sedíš a mačkáš své nejmilejší hadrové zvířátko nebo hraješ videohru.

Určitě jsi připravený číst o té hrozně děsivé a děsivě hrozně věci?

Tak teda jo. Tady ji máš:

Kolem mě prolétla velká moucha.

Snad jsi právě neomdlel, nerozbrečel se ani nezavolal maminku. Fakt doufám, že jsi neudělal víc než jedno z toho.

Já jsem ani neomdlel, ani se nerozbrečel, ani nezavolal maminku. Ale chtělo se mi udělat jedno i druhé i třetí.

Do koše jsem se netrefil. Vzápětí jsem před tou hrozně děsivou a děsivě hroznou mouchou utekl. Pádil jsem přes hřiště, seč mi nohy stačily.

Z much mám hrůzu. Dál mě děsí včely, kobyly, pavouci, můry, motýli, komáři, berušky, brouci, cvrčci, mravenci, vosy, blechy a všechna ostatní havěť na světě. Je to trapné. Že to na mě nevykecáš, vid'?

Hektor běžel za mnou a křičel: „Kájo, co se děje?“

Nechtěl jsem, aby se provalilo, že se bojím mouchy. Ale ani jsem nechtěl lhát. Tak jsem mu řekl částečnou pravdu: „Štve mě, že budu mít jenom obyčejnou domácí oslavu narozek.“

„To je hodně blbý,“ souhlasil. „Ale vezmi to z té lepší stránky. Až ti bude devět, budeš dostávat vyšší kapesný a budeš smět chodit spát pozdějc.“

„Ne, nebudu. Máma mi řekla, že až mi bude devět, budu muset dělat víc domácích prací.“

„To máš dost blbý, super frájo Kájo,“ posmívala se Patricie Čeňková.

Ta jediná byla ještě strašlivější než hmyz. Byla mrňavá, vyzáblá a zlá. Měla dlouhé, silné nehty, ostré jako břitva. Stejně odporné jako ona.

„Jo, dost blbý, super frájo Kájo,“ přidala se Ivana.

„Jo, moc blbý, super frájo Kájo,“ papouškovala Ivona.

Ivana a Ivona byly taky malé a vychrtlé. Aspoň nebyly děsivé ani zlé. Jenom se opičily.

O Patricii se vědělo, že má ve zvyku děckám poškrábat obličej. Tak jsem radši o krok couvl a zakryl si tvář rukama.

„Klídek! Máš před sebou narozeniny. Nepodrápala bych obličej oslavenci,“ vzala mě na milost.

No sláva! Oddechl jsem si úlevou.

„Počkám si, až budeš mít po nich,“ dodala jízlivě.

No to je hezký, posteskl jsem si. Jen co mi bude devět, máma mi naloží víc domácích prací a navrch mi Patricie rozdrásá obličej. Kéž by mi bylo pořád jenom osm!

„Brzy budu mít narozeniny i já. Rodiče mi slíbili, že mi zvednou týdenní kapesné na pět set. A každý večer budu smět být vzhůru až do deseti,“ chlubila se Patricie. „To mám štěstí, vid’?“

„Jo, to teda máš,“ souhlasila Ivana.

„Jo, máš kliku,“ přidala se Ivona.

„Slavit budu doma,“ pokračovala Patricie.

„Tak to tě lituju. Já budu mít oslavu taky doma,“ navázal jsem na ni.

„Budeš na ní mít hodně bavičů, her, jako je házení mincí, a stůl plný dobrot?“ vyzvídala Patricie.

„Jo, budeš?“ byla zvědavá Ivana.

„Jo, budeš?“ nezůstala pozadu Ivona.

„Budu mít dort,“ odpověděl jsem.

„Já budu podávat dort, jablkový koláč a spoustu dalších dezertů. Budeš to všechno mít taky?“ popichovala Patricie.

„Jo, budeš?“ nezapomněla se přidat Ivana.

„Jo, budeš?“ opakovala po ní Ivona.

Zavrtěl jsem hlavou a odešel.

Vzápětí mi na rameno poklepal Olda Lička.

„Jak jsem slyšel, tak se ti blížej narozky. Mně taky. Už se nemůžu dočkat, až mi bude devět. Naši mi zvyšují kapesný na pětikilo tejdně. A budu smět zůstat vzhůru až do půl jedenáctý. Slavit budu v Sedmém nebi.“

„To asi můžeš pozvat jenom pár kluků, co?“ předpokládal jsem.

„Kdepak. Zvu celou třídu. Koná se to přes příští neděli.“

Začal jsem mu vysvětlovat, že ten den pořádám oslavu já. Jenomže mě neslyšel.

Všichni kolem totiž
provolávali: „Hurá!
Ať žije lunapark!
Sláva Oldovi! Ať
žije lunapark! Sláva
Oldovi! Ať žije
lunapark! Sláva
Oldovi! Ať žije
lunapark! Sláva
Oldovi!“ Pořád
dokola jako flašinet.

Bylo mi jasné, že budu muset oslavu přeložit na jiný den. Za náš dům by lunapark nikdo nevyměnil.

Povzdychl jsem si. Měl jsem zkrátka špatný den, o tom nebylo pochyb. Nejdřív jsem promarnil šanci vytvořit osobní maximum ve stříbě na koš. Potom jsem se dozvěděl, že Patricie a Olda budou dostávat vyšší kapesné,

smějí chodit spát později, a ke všemu budou mít lepší oslavu než já. Kromě toho mi Patricie pohrozila, že mi po oslavě podrápe tvář.

Jediné plus na dnešku bylo to, že jsem utekl před tou hrozně děsivou a děsivě hroznou mouchou.

Vtom na mě sedla.

